

LIZZIE'S LAATSTE PLAATS.

Een waar verhaal van ANNA SHIPTON.

„Verlustig u in den Heere, zoo zal Hij u geven de begeerten uws harten. Wentel uw weg op den Heere en vertrouw op Hem, Hij zal het maken. Zwijg den Heere en verbeid Hem.”
(PSALM 37: 4 en 7.)

Lizzie zat stil en weende.

Haar moeder was dood; er was niemand om haar te troosten. God is de Vader der vaderloozen, en de moeder van de moederloozen, maar zij had nooit gehoord van de rijke liefde van den Zaligmaker. Zij wist niet, dat zij wedergeboren moest worden, en dat hare pogingen om iets te doen, om zichzelf „goed” te maken, alle te vergeefs waren. Zij trachtte zich te herinneren wat hare moeder gewoon was te doen om de kleine kinderen te helpen, en het huis in orde te houden. Zij was juist veertien jaar geworden en de oudste van vijf kinderen en de zorg voor de huisbouding rustte nu op hare schouders: het was dus niet vreemd, dat de arme Lizzie in hare verlatenheid stil zat en weende.

Hare moeder was eene werkzame vrouw geweest, knap en vlug, maar zij kon haar kinderen den gezegenden weg der zaligheid niet wijzen, want zij kende hem zelf niet en wenschte hem ook niet te kennen. Zij dacht alleen aan deze wereld en scheen er nooit aan te denken, dat zij sterven zou; en als zij het deed, hoopte zij, dat de dood nog zeer lang zou uitblijven. Maar de dood komt tot de gezonden, zoowel als tot de zwakken en zieken, en deze wereld is slechts een overgang naar eene andere, waar eene eeuwige rust bij Jezus, of anders eene nimmer eindigende ellende bij den duivel en zijne engelen ons wacht.

Werkzaamheid en voortvarendheid had Lizzie's moeder in de plaats van den Zaligmaker gesteld,

en toen hare kracht haar ontbrak, bleef haar niets over. Zij lag te marmureeren over de zorgen, die zij had gedurende hare kortstondige ziekte, en kon hare aandacht niet aan iets anders schenken. Zij zeide, dat zij niet zulk eene groote zondares geweest was als vele anderen; zij was eene goede vrouw en moeder geweest en, vertrouwende op hare eigen rechtvaardigheid, stierf zij — zonder hoop. En toen zij zonder hevige benauwdheden heenging, zeiden de bureu, dat zij in vrede gestorven was — „gestorven als een lam.”

Geen vermaning op het sterfbed om op Jezus te zien — geen laatste zegen — geen liefhebbende raad aan de kleinen, maakten het droevige tooneel tot eene herinnering, waarop in de toekomst met hoop en dankbaarheid kon teruggezien worden.

Lizzie trachtte te doen, zooals hare moeder gedaan had, maar tevergeefs. De kinderen door vrees in bedwang gehouden, hielden op met gehoorzamen, toen het voorwerp hunner vrees verwijderd was. Zij had nooit in tijd van nood hare moeder zien knielen en om hulp vragen, of haar hooren zeggen, dat zij verloren, ellendige zondaars waren, en niets konden doen buiten de hulp van den Heiligen Geest.

Lizzie had haar heel hard zien werken, en had haar altijd hooren tobben en klagen, en dit hielp haar niet; noch in hare omgeving noch in hare herinnering kon zij dus troost vinden.

Een vrome schoenmaker woonde aan het andere einde van Lizzie's dorp. Hij had een talrijk gezin en werkte hard; somtijds had hij in het geheel geen werk, maar hij had altijd de zoete verzekering, dat Jezus alles voor hem beschikte, en dat alles wat hem gebeurde, medewerken moest

ten goede naar de belofte aan degenen, die God liefhebben. Lizzie's droevig gelaat trok zijne aandacht, als zij voorbijging. Zij was inderdaad »vermoeid en zwaar beladen.» Daarom riep de oude man haar eens binnen. Hij wist, dat de genade, die hem gered had, voor allen vrij was, die komen zouden, en dat, hoewel hij arm was aan wereldsche goederen, hij een gezant van Christus was, en zijn hart verlangde er naar anderen te zien deelen in de vrije genade, die zijne verlossing bewerkt had.

Ik weet, dat deze gelukkige schoenmaker zeer geëfend was in geloof en geduld, in het waken over zielen. Hij scheen tevergeefs gewerkt te hebben. Maar hij leerde, dat hij Gods wil deed, als hij Gods tijd afwachtte, daarom ging hij ijverig voort met zijn handwerk, en waakte en bad. Hij bevond, dat het arme meisje haar nusterste best deed om haar vader te behagen en haar thuis in orde te houden; maar dat het alles

niets baatte. Zij had het altijd heel moeilijk; zij kon haar moeders werk niet doen, en de moeder was er niet om het zelve te doen, daarom was zij uit haar humeur en ongelukkig. Toen vertelde de oude schoenmaker haar van een beteren weg, en dat Jezus die weg was; dat Hij, de Zaligmaker van allen, die gelooven, haar niet alleen van den dood kon redden, maar ook van zonde en zorg. Dit was iets geheel nieuws voor het arme meisje. De Heere Jezus sloeg het eerste verlangen van haar hart naar Hem gade, en, door Zijn Heiligen Geest trok Hij haar zachtkens

tot Zich. Hij alleen kan het hoorend oor geven.

Lizzie zat stil en luisterde naar Hem.

Als nu het kleine meisje gewenscht had den ouden man te vermijden, kon zij een anderen weg genomen hebben; maar zij wenschte te vernemen hoe zij gelukkig kon worden, en de schoenmaker scheen beter den weg te weten, dan iemand anders, dien zij ooit ontmoet had. »Alzoo lief had God de wereld, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven

hebben.» Dit was goede tijding voor haar. Eerst had de goede, oude man haar hart gewonnen door zijn glimlach en zijn vriendelijken, opgeruimden groet, als zij voorbijging, en zij hield daarom veel van hem. Maar nu orde zij hem, en had zij hem lief als een vader. Terwijl hij aan zijn werk zat, hetwelk hij door menig vroolijk lied veraangenaamde, vergat hij zijn jong buurmeisje niet, maar bad dikwijls voor haar, als zijne

ruwe handen bezig waren met zijn handwerk.

Zijn hart was terneergeslagen, omdat zijn eigen kinderen nog ver van God waren, en het was zoet voor hem te weten, dat zijn hemelsche Vader hem deze vreemdeling had doen inbrengen. De Heere laat de begeerte Zijner kinderen om zielen tot Hem te brengen niet onopgemerkt, hoewel Hij dikwijls hun geloof beproeft door hen te laten wachten. De kinderen van geloovige ouders worden in zonde geboren, evenals andere kinderen. Zij hebben meer voordeelen dan kinderen van goddelooze ouders; maar zij moeten wedergeboren

worden, voordat zij het koninkrijk Gods kunnen ingaan. (Joh. 3:3). Geen onderwijs, hoe goed ook, geen opvoeding kan hen tot het eeuwige leven leiden, tenzij zij in den Weg zijn, die »in Christus Jezus is". Te dikwijls behandelen vrome ouders hunne kinderen, alsof zij behouden waren, terwijl zij nog in hunne zonden zijn, alleen, omdat hun gedrag tegenover de wereld goed is, terwijl de kinderen in hetzelfde geval verkeerden als de moeder van Lizzie, en het geroep van »Vrede, vrede, en geen gevaar" hen in denzelfden put brengt, als waarin de moordenaars en de vloekers afdalen. Vele beminnelijke en achtenswaardige menschen — menschen gebruikt om Gods oogmerken te vervullen — zullen ten laatste gevonden worden daar, waar de worm niet sterft, en het vuur niet uitgebluscht wordt.

O, dat ouders het zuivere Evangelie zochten voor hunne kinderen, en geen wereldsch voordeel voor hen verkozen, waarbij de jonge zielen verloren gaan! Een reden, waarom het getuigenis van christen-moeders zoo dikwijls zonder vrucht is, is dat zij dikwijls tijdelijke welvaart van hunne kinderen boven het ééne noodige stellen. Het voorbeeld en het leven der ouders is eene levende prediking, en in de toekomst zullen de kinderen er op wijzen als een getuigenis des levens ten leven of des doods ten doode.

De schoenmaker kon dezelfde verontschuldiging hebben gemaakt als zijne arme, verloren buurvrouw, namelijk dat hij een gezin had, waarvoor hij hard werken moest en dat hij »geen tijd had voor zulke dingen", doch hij had geleerd, dat God nooit een van Zijne kinderen plaatst, waar zij Hem niet kunnen dienen, maar dat Hij hen juist daar plaatst, waar zij Hem beter kunnen dienen dan ergens anders, waar zijzelfden zouden verkiezen te zijn. Mochten eenigen zeggen, dat zij Jezus niet volgen kunnen, omdat zij zijn, waar Hij hen heeft geplaatst, dan beledigen zij Gods rechtvaardigheid. Het nederigste werk kan samengaan met den hoogsten dienst.

Wie plaatste u in uwen stand, lieve vriend, die zegt, dat gij den Heere er niet in verheerlijken kunt?

Is het een beroep, waarin gij het betreuren zoudt bezig gevonden te worden, als de Heere wederkwam? Als dat zoo is, geef het dan nu op, en Hij, om wiens wille gij het verlaat, zal u niet verlaten.

Is het niet een zoodanig? Welnu, maak het dan den Heere heilig. Laat ons leeren als jonge kinderen des hemels, hoe wij Hem best kunnen dienen, en niet wandelen naar de beginselen en in de wegen van de mannen en vrouwen der wereld.

Toen de Heere Jezus in gewillige onderworpenheid aan een aardschen vader in een timmermanswinkel werkte, was Hij desniettemin de Erfgenaam van alle dingen — het Woord, dat in den schoot des Vaders was en met Hem de wereld formeerde, op welke Hij nu werkte.

Lizzie zat niet meer stil te weenen over hare zorgen, en klaagde niet aan degenen, die haar niet konden helpen; hare zonden vergeven te weten door het bloed van een gekruisigden Zaligmaker was vrede voor hare ziel; te weten, dat Hij opgestaan was, en leefde om haar elken dag te helpen, was inderdaad vreugde. Hoe verschillend waren hare gevoelens van wat zij eens geweest waren! Nu, in al hare moeite, knielde Lizzie neder en bad!

Denkt gij, dat de Heere niet op hare gebeden lette, omdat zij weinig onderwezen was in de dingen van God? Hij wacht niet op vormen en plechtigheden — Hij hoort het korte gebed in den nood. »Heere, help mij!" is genoeg om alles te geven, wat wij wezenlijk behoeven. Hij heeft gezegd: »Hij zal mij aanroepen en Ik zal hem verhooren; in de benauwdheid zal Ik bij hem zijn; Ik zal er hem uittrekken," en deze belofte werd gegeven ook aan het kleinste kind in Zijn huisgezin.

Hebt *gij* het ooit beproefd? Haar vader bracht weldra eene tweede vrouw thuis en daar deze kinderen medebracht, was er in de hut geene plaats voor allen.

Lizzie ging dienen.

Eene stiefmoeder is dikwijls beter dan geen moeder, en kan even goed zijn als eenig andere

bloedverwant; het was echter niet zoo in dit geval. Maar waar Gods genade niet is, moeten wij de vrucht des Geestes niet verwachten.

Daarom was het wel goed, dat naar een ander tehuis voor de stiefdochter zou uitgezien worden;

oud en nieuw. — XVIII.

en ofschoon het onvriendelijk scheen haar zoo spoedig weg te sturen, viel dit haar minder hard dan het gemis van het aangename onderwijs van haar vriend den schoenmaker. Droevig was het afscheid, maar het was noodig voor haar te leeren,

8

dat Jezus, door Zijn Heiligen Geest, altijd nabij is — dat Hij niet tusschen kerkmuren woont, noch Zich slechts aan enkelen openbaart; Hij is overal. Daar is geen plek op aarde, waar Hij niet kan voorzien in alle behoeften van Zijn zwakste kinderen. Hij kan alles zijn voor Zijn volk — de Heelmeester der krankten — de Man der weduwen — de Vriend der verlatenen — de Moeder der moederloozen — de Vader der vaderloozen — de Trooster der bedroefden! Maar de Heere kan ons dat alles alleen leeren door ons te plaatsen in toestanden, waarin wij Hem noodig hebben.

Lizzie ging dus naar haren eersten dienst.

Meer dan drie maanden gingen voorbij. Lizzie kon niet schrijven. Haar oude vriend verlangde zeer iets te vernemen van het kind, hetwelk hem zoo dierbaar geworden was. Hij wist, dat de Heere voor haar zorgen zou, en dat Hij haar zou leiden, haar zou leeren en haar bewaren als Zijn oogappel. Dikwijls verlangde hij haar te zien en te vernemen of de weg

des vredes haar even dierbaar was, als toen zij van elkaar scheidden. Hij wist, dat hare betrekking was wat men een »lastigen dienst" noemt; dat de menschen fatsoenlijk waren, was alles, wat men van hen zeggen kon. Onder zijn werk staakte de oude man dikwijls zijn gezang om te bidden voor de kleine dienstmaagd.

Op zekeren dag werkte hij heel hard bij den ingang van zijn winkel. Iemand stond stil, lichtte den klink op en kwam binnen. Het was Lizzie met een bundeltje in de hand. Zij zag er bleek, mager en vermoeid uit. De schoenmaker was bang, dat het moederlooze meisje met schande weggezonden was, en die gedachte was vreeselijk voor hem.

Waarom kwam zij zoo onverwacht? Waarom zocht ze geen andere betrekking? Waarom kwam

zij thuis? En toen verzocht hij haar hem de geheele waarheid te vertellen, en niets terug te houden.

Lizzie zat stil en glimlachte, en dat stelde haar ouden vriend gerust. Zij verhaalde hem, dat hare meesteres haar niet sterk genoeg gevonden had voor haren dienst, en toen zij hem verteld had, wat zij alzoo had moeten doen, was hij niet verwonderd. »Maar is dat de eenige reden waarom gij vertrokken zijt?" vroegde de oude man, terwijl hij haar door zijne brilleglazen, die hij herhaaldelijk afgewreven had, scherp aanzag. Hij was niet iemand, die jonge menschen zou aan-

raden hun dienst te verlaten, omdat zij niet alles kunnen krijgen, zooals zij het begeeren, en hun werk niet op hun eigen manier kunnen doen.

»Neen," zeide Lizzie, droevig.

»Zeg mij dan kind, waarom hebt ge uwen eersten dienst verlaten, waar ge veel dingen hadt moeten leeren, die nuttig zijn voor eene jonge dienstbode?"

»Meester," zeide Lizzie, »ik zal u alles vertellen. Ik wensch te wonen bij menschen, die God dienen elken dag, en den geheelen dag, en niet enkel op Zondag."

De oude man zweeg. Hij wist niet wat te zeggen. Hij wenschte alleen, dat het zoo wezen kon. Lieve, oude man! hij gevoelde, dat het brood, uitgestrooid op de wateren, tot hem was gekomen na vele dagen. Zij had hare eerste plaats niet verlaten met oneere, zij verlangde alleen naar een betere. En dat niet om eenige wereldsche onderscheiding, maar opdat zij meer mocht zien en hooren van dien dierbaren Zaligmaker, die haar ertoe geleid had Hem lief te hebben, en naar Zijn volk en naar Zijn dienst te verlangen.

»Wel, de Heere kan u dit geven. Hebt Gij er Hem om gevraagd?"

»Ja, ik heb dat gedaan en dikwijls ook in den laatsten tijd,» zeide het meisje, »en ik gevoel mij in mijn hart verzekerd, dat ik de plaats zal krijgen.»

»Gaat gij naar huis, kind?»

»Ja meester, om te wachten op mijne toekomstige plaats.»

Spoedig kwam zij haar geliefden leermeester weder opzoeken, die zich heel veel moeite gaf om eene plaats voor haar te vinden, doch zonder gevolg. Maar na elke teleurstelling zeide zij opgeruimd, »ik ben er zeker van, dat de Heere zal voorzien, Hij weet juist wat goed voor mij is, en gij zeidet, dat ik Hem alles moest vertellen, wat ik noodig had.»

Meer dan eene week ging voorbij, zonder dat zij in den winkel kwam. De schoenmaker vreesde, dat zij naar eene nieuwe betrekking gegaan was, zonder afscheid van hem te nemen, want hij kon niet denken, dat zij hem vergeten had.

Op zekeren avond ging hij naar haar vragen. Zij lag ziek aan de koorts — was reeds verscheiden dagen ziek geweest. Hij knielde neder en bad bij haar. Men zeide, dat zij sterven moest. Hij wilde haar hier gehouden hebben, maar de Heere verhoorde haar gebed. Hij kon enkel zeggen: »Hij maakt alle dingen wel.»

Het was een vroege bloesem voor den Heere des oogstes. Of zij hem herkende kon hij niet zeggen, maar hij dacht, dat zij het deed. Hare oogen waren helder en hare wangen gloeiden, zij zag er zoo opgeruimd en gelukkig uit, dat hij niet wist wat te denken: het geleeek niet op den dood.

Zij zeide, dat zij eene plaats gevonden had. De Heere had er eene gevonden voor haar. De menschen daar *dienden* den Heere altijd, niet enkel op Zondag. God had haar gebed verhoord. Zij ging naar eene nieuwe plaats en was bereid tot een nieuwen dienst. Zij was zoo gelukkig. Zij sprak niet meer, zelfs niet tot den lieven ouden onderwijzer; en in den morgen kwamen de engelen, om Lizzie mede te nemen naar de plaats, die haar bereid was, onder het volk, dat *God dag en nacht in Zijn tempel dient.* »En

die op den troon zit, zal hen overschaduwen..... Want het Lam, dat in 't midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteynen der wateren". (Openb. 7 : 15 en 17). Lizzie was naar hare »laatste plaats" gegaan.

Wie wij ook zijn, wij zullen allen als Lizzie, naar eene andere plaats gaan, onze »laatste plaats".

Geliefde Lezer — zijt gij in uw eersten dienst getreden?

Hebt gij een woning verlaten, die, hoe nederig ook, toch uw *tehuis* was, en u daarom zoo lief?

Valt het u hard eene meesteres gevonden te hebben, die u misschien oplegt te doen wat gij nooit hebt geleerd?

Dat is het juist, waarom gij daar zijt. Niemand kan terstond een goede dienstbode zijn. Ik kan u zeggen hoe uw eerste plaats u tot een rijken zegen kan worden.

Indien gij weet, dat uwe zonden u vergeven zijn, dan hebt gij vrede; die zorg behoeft u geen kommer te verwekken. En Hij, die u uwe zonden vergaf, is gewillig u te leiden op het pad der gerechtigheid, om Zijns Naams wille. Meen toch niet, dat eenige zaak, die Zijn geliefde jeugdige dienstmaagd betreft, Hem te gering is.

Het is niet gemakkelijk de kachel glad en zwart te houden, het haardstel is zoo licht beslagen en het schijnt hard altoos aan vloerleeden en traploopers te moeten denken. Gij hadt met zulke dingen niets te maken in uw nederige stulp. Neen, maar gij hebt er u op toe te leggen een deugdelijke dienstbode te worden voor hen, die er op gesteld zijn, dat zoodanige werkzaamheden goed verricht worden.

Tracht te verstaan wat men van u verwacht. Inplaats van er over te morren, leg het alles neder voor Hem, die u helpen kan, ja helpen in uw dagelijksch werk voor de huishouding.

Een oude discipelin zeide tot mij, toen zij over haar eersten dienst of plaats sprak: »Ik geloof, dat ik het liefst de tapijten schuierde, want dan was ik op de knieën, en als ik ophield, kon ik bidden voor mijns vaders ziel." Ja, en zij bad niet te vergeefs; want zij werd haar vader tot

eene geestelijke moeder en hij stierf, haar zegende — de eersteling van een gelukkigen kring, die, in hare laatste plaats, zal opstaan en haar welgelukzalig roemen.

Eene andere zeide, nog slechts weinig maanden geleden, tot mij: »Indien een Christin keukenmeid is, dan behoort zij eene goede keukenmeid te zijn, en daarom bid ik om hulp, terwijl ik den maaltijd ga bereiden, en menig uur van zoete gemeenschap heb ik, terwijl ik uiterlijk bezig ben met de braad- en de sauspan.

Zij had eens op droeven toon tot mij gezegd: »Het fornuis is zoo'n akelig ding; de pastei is bijna totaal bedorven.»

Ik had alleen maar gevraagd: »Hebt gij er over gebeden?»

Moeilijk zou er iets te vinden zijn, waarover Gods geliefde dienstmaagd niet bad; maar ik houd er voor, dat zij den oven over 't hoofd gezien had, want zij zeide later: »Ik zet nooit een pastei in den oven, of ik denk aan wat gij mij zeidet.»

En zij vond talloze middelen en wegen om haren hemelschen Meester te dienen in die »plaats", waarheen zij geroepen was.

Geliefde Lezeres! Het zou kunnen zijn, dat gij een zeer onhandige en lastige dienstbode waart, alhoewel gij uit God geboren zijt. Mogelijk zet gij u wel op den rechterstoel om te oordeelen over de wereldlingen, die zoo veel van u verlangen, waarin gij zoo weinig behagen vindt.

Indien gij den Heere vroegt u te leiden ter plaatse, die Hij voor u koos; indien gij er naar streeft om daar Hem welbehagelijk te zijn, zoo vraag Hem dan ook u te leeren, door Zijnen eigenen Heiligen Geest, opdat Hij erin verheerlijkt worde.

Om eene goede dienstbode te zijn, zult gij zoeken voor God te wandelen; en niet maar een oogendienares te zijn.

Gewen er u aan u in al uwe moeilijkheden en bezwaren tot den Heere te wenden, opdat gij oprecht moogt zijn en zonder aanstoot te geven. Zeg tot uzelve: Om deze plaats heb ik gevraagd;

ik behoef geen verantwoording te doen voor het gedrag van mijnheer en mevrouw tegenover mij, maar voor mijn eigen doen en laten. Hoe kan ik hen het beste dienen, als kinderen van hetzelfde gezin? Hoe kan ik hen het beste winnen, indien zij Hem niet kennen, die mijn Helper en mijn algenoegzame Zaligmaker is?"

»Beveel den Heere uwe wegen. Laat Zijn woord »uw stok en uw staf zijn», en in de toekomst zult gij uit uwe laatste plaats en dienst met vreugde terugblikken op uw eerste, als hebbende daar lessen geleerd, die gij in den hemel niet leeren kunt. Waar zijt gij? Waar gij ook zijt, gij zijt op weg naar uwe laatste plaats.

Waar ziet ge naar uit? Is het om met Jezus te wonen? Om deel uit te maken van de groote schare, die welhaast de straten van de stad des grooten Konings zullen vervullen?

Hebt gij het vooruitzicht en *weet* gij, dat Jezus heengegaan is om plaats te bereiden voor u, en dat Hij u toebereid, om die plaats te genieten? Als gij die liefelijke woorden leest in het Evangelie van Johannes, waar Jezus Zijne discipelen vertroost, als Hij hen voor een wijle moest verlaten, springt uw hart dan van vreugde op en zegt gij: »Dat is voor mij.»

»In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer Ik zal heengegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heenga, weet gij, en den weg weet gij.» (Joh. 14 : 2—4).

O, geloof de booze verleiders niet, boodschappers van Satan, die u zeggen, dat het »vuur, dat niet uitgebluscht wordt» geen hel is.

Zou God liegen?

Zou Hij eene opene deur voor u stellen, die het dierbare offer van Zijn Zoon moest kosten, als er andere wegen door de menschen zelven gevonden konden worden naar eene plaats van eeuwige zaligheid? Ik zeg u neen.

Geen kerkgaan, geen goede werken, geen aalmoezen, geen plichtsbetrachting, hoe nauwgezet

ook, zullen u den toegang verschaffen. Slechts als een verloren zondaar, gered door Jezus' bloed, kunt gij Zijn heerlijk huis binnenkomen.

O, zie voor uzelf goed toe! Vraag nog heden uzelf af: »Zal Lizzie's laatste plaats de mijne zijn?»

Ik weet, dat menigeen denkt: »O dat gaat mij niet aan, want ik behoor niet tot de klasse der jeugdige dienstbaren.»

Iedereen heeft een plaats; iedereen heeft een meester; iedereen zal rekenschap moeten geven voor zichzelf. Indien de Heere God niet uw Meester is, dan dient gij den Satan. De plaats, waar gij nu gevonden wordt — door wederhoudende genade, of door langmoedige barmhartigheid — is niet uwe laatste plaats.

Om 't even of ge dient op het kantoor of in den winkel, in het magazijn of bij den weg, of gij heer of meesteres of dienstbare zijt, of gij vader zijt, of moeder, of kind, gij dient één van twee heeren, met wien gij op uwen weg zijt naar eene eeuwige woonplaats.

Judas ging naar zijn *eigen* plaats. Stefanus zag iets van de plaats, waarheen hij ging. De eerste had den Meester verraden, wiens volgeling hij beleed te zijn, en had den prijs ontvangen in zilver — den prijs des bloeds. De laatste was het slachtoffer van moordenaars, voor wie hij, evenals zijn Meester bad, en dat gebed werd verhoord in de bekeering van den apostel der Heidenen.

Zijt gij op uwe plaats? De plaats, waarover gij u nimmer schamen zult haar ingenomen te hebben, en in welke gij hiernamaals zult mogen bevonden worden den Heere der heerlijkheid gediend en geëerd te hebben? Zoo ja dan »beveel den Heere uwen weg.»

